

stændig Stilling med Hensyn til Finantslovens Behandling, end den hidtil har gjort. Den har allerede gjort det paa et enkelt Punkt, hvor det var naturligt; men Finantsministeren mente, at det vilde blive i det Hele ogsaa overfor Bevillings-spørgsmaal. Det skal jeg lade staa hen; men jeg siger: skulde det komme, tror jeg, at det ikke saa meget er Hensynet til Folkethinget som Hensynet til Regjeringen, der maa diktere denne Stilling; thi de to sidste Aar er der slet ikke fremkommet noget Forslag i Landstinget, medens dog Landstinget ganske vist har været beredvillig til at støtte Forslag fra Regjeringen. Hvis Landstinget, hvad jeg ikke tror, kommer til at staa i en anden Stilling til Finantsloven, tror jeg ikke, at det er Landstingets Skyld. Jeg skal give et Exempel paa, hvor overmaade vanskeligt det er at staa absolut mæglende i Bevillings-spørgsmaal. Det have vi nemlig oplevet i de sidste Dage med Hensyn til Lønningsloven og dens Stilling til Finantsloven og dens selvstændige Stilling. Finantsministeren erklærede her ved 3die Behandling af Finantsloven, at det var „uheldigt“, men „ikke utilstedeligt“, og han sagde, at Regjeringen var neutral. Jeg hørte det, jeg stod lige ved Siden af ham, og i samme Øieblik sagde jeg: Regjeringen er ikke neutral. Naar Finantsministeren siger: det er uheldigt, men ikke utilstedeligt, har han sagt: „kan passere“, og det blev opfattet i Landstinget og fildret som en væbnet Neutralitet, og vist med Rette. Jeg skal lade dette Spørgsmaal staa hen; men jeg anfører det blot for at vise, at det er saa overordenligt vanskeligt at stille sig saaledes neutralt med Hensyn til Finantsloven og Bevillings-spørgsmaal, som den ærede Minister har været tilbøielig til, og jeg tror, at det kun bidrager til at bringe megen Uklarhed ind i Situationen. Jeg skal tillade mig at nævne, paa hvilket Punkt jeg ser Faren. Naar der ofte gjen-tages en Bevilling, der ikke fastholdes, ser jeg Faren deri, at man kommer til at tvivle om, hvorvidt det er Alvor med denne Bevilling, og det anser jeg for overordenlig farligt. Min Mening er, at en Bevilling maa hellere fastholdes lidt for stærkt end fastholdes i længere Tid og saa pludselig sælbe, idet man kommer med en Erklæring om, at den dog ikke er saa nødvendig eller overhovedet behøvet. Naar man her i Folkethinget hører en god og omhyggelig Begrundelse for en forlangt Bevilling, som Alle maa erkjende kan have Betydning for Statsilværelsen, og man senere kommer til at høre det sagt paa et andet Sted, at den ikke har nogen afgjørende Betydning, og at det Hele ogsaa kan gaa uden den, og at Regjeringen ikke ønsker at gjøre positive Skridt til at føre Sagen videre, da der er Banstigeligheder ved at gjøre det, naar den ikke vil gaa til det Alleryderste, er det lidt besynderligt. Den høitærede Minister sagde nemlig, at saa kom man til at grube til de yderste Midler. Det veed jeg

virkelig ikke, om det er nødvendigt, det synes jeg ikke, idet man jo aldrig kan vide, om ikke en Bevilling, der forlanges af Regjeringen og Landstinget, og som kommer tilbage til Folkethinget med Landstingets Autoritet, og som ikke støder Principerne og her har været støttet af et meget stort Mindretal, kunde gaa igjennem. Det er jo i hvert Fald Noget, som tør forudsættes at være Tilfældet, og som Alle ere enige om, ogsaa Flertallet i dette Thing, at det er heldigt og ønskeligt at have en god Samvirkelse mellem Thingene, og naar man vil det og erkjender Berettigelsen af Landstingets Stilling, vil man, hvad der heller ikke er paastaet her, ikke frakende det al Indflydelse med Hensyn til at sætte Pengebevillinger igjennem paa Finantsloven.

Scavenius: Jeg tror, at begge de to høitærede Ministre, som have havt Ordet i Aften, ikke ganske rigtig have opfattet, hvad jeg tillod mig at ytre ved Begyndelsen af Mødet. Jeg har virkelig ikke fordret, at der skulde tages et ganske særligt Hensyn til Mindretallet, et saadant Hensyn, som kunde berettigede den høitærede Finantsminister til at udtale, at det, jeg eller Mindretallet forbrede, var en mærkelig Art af Mindretals-Parlamentarisme. Jeg har ganske vist paa Mindretallets Begne udtalt, hvorledes vor Stilling var, jeg har udtalt vor Opfattelse af Situationen, vor mindre Tilfredshed med, hvad der er sket, men jeg har paa ingen mulig Maade udtalt, at der skulde tages et absolut Hensyn til os. Nei, jeg vil tværtimod sige, at den Stilling, som jeg mener, at vi have budet indtage, og som vi have indtaget, just er begrundet i, at vi ikke ere Tilhængere af Parlamentarismen, thi hvad vil dog den nødvendige Følge blive, hvis det Aar ud og Aar ind skal gaa, som det gif isfor, og som det er gaaet i Aar ved Finantslovens Behandling. Den meget ærede Kultusminister havde ganske vist Ret i at sige, at det, der var Spørgsmaal om i Aar, var dog ikke det, om Universitetet skulde spise sin Kapital op, det var noget ganske Andet, der var blot Tale om Kommunitetet skulde give et Bidrag til Universitetet eller ikke; men den ærede Minister maa tillade mig at sige, at det maa være klart for Alle, der have været her i Thinget i de sidste Aar og hvert Aar hørt Forhandlingerne her og i Finantsudvalget, at der fra mange Sider her i Salen gjøres Fordring paa, at de særlige Fonds skulle indbrages i Statskassen, og kan man endda ikke komme dertil, saa siger man: lad dem i alt Fald spise deres Kapitaler op, saa ere vi af med dem; deri ligger til Syvende og Sidst Spørgsmaalet. Nu siger man, hvad gjør det til Sagen, at de i et enkelt Aar bruge nogle Tusind Rigsdaler mere eller mindre af deres Kapital; nei, det gjør ganske vist ingen Ting, men naar det fortsættes Aar for Aar, bliver Regjeringen derigjennem tilsidt tvungen til at finde sig i, hvad man